

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget
(Alm. del - bilag 169)
miljøministerråd
(Offentligt)

MPU, Alm. del - bilag 160 (Løbenr. 2537)
EPU, Alm. del - bilag 94 (Løbenr. 2538)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg og deres
stedfortrædere

BilagJournalnummer

Kontor

1 400.C.2-0

EU-sekr.

2. november 2000

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Miljø- og Energiministeriets notat til Folketingets Europaudvalg om regeringens høringssvar til Kommissionens grønbog om handel med emissioner af drivhusgasser.

MILJØstyrelsen 1. november 2000

Internationalt

PS/6

MEM-0310-MST

Notat til Folketingets Europaudvalg om regeringens høringssvar til Kommissionens grønbog om handel med emissioner af drivhusgasser.

Ovennævnte høringssvar til Kommissionens grønbog om handel med emissioner af drivhusgasser er indeholdt i vedlagte notat.

Kommissionen sendte den 8. marts 2000 ovennævnte grønbog i offentlig høring med frist for høringssvar den 15. september 2000. Kommissionen har efterfølgende oplyst, at bemærkninger kan afgives frem til 15. november 2000.

Rådet modtog grønbogen den 10. marts 2000. Sagen er blevet forelagt Folketingets Europa-udvalg den 24. marts 2000 forud for Rådsmødet (miljø) den 30. marts 2000, hvor Kommissionen første gang præsenterede grønbogen.

Grønbogen er offentliggjort i tilknytning til Kommissionens meddelelse om "EU's politikker og foranstaltninger til reduktion af drivhusgasemissionerne: Mod et europæisk klimaændringsprogram", KOM(2000) 88.

Grønbogen er en opfølgning på Kommissionens meddelelse "Klimaændringer - En EU-strategi efter Kyoto", KOM(1998) 353, som nævner etableringen af et internt handelssystem inden år 2005 i Fællesskabet som en mulighed.

Kommissionen anfører, at forslagets formål er at åbne en debat om handel med drivhusgas-emissioner inden for Fællesskabet og om sammenhængen mellem emissionshandel og andre politikker og virkemidler rettet mod bekæmpelse af klimaforandringer.

Regeringen agter, at sende et høringssvar til Kommissionen, som fremgår af vedlagte notat.

DEPARTEMENTET
ENS MEM-0310-MST

**Notat til Folketingets Europaudvalg vedrørende regeringens Den 1. november 2000
høringssvar til Kommissionens grønbog om handel med emissioner
af drivhusgasser.**

Miljø- og Energiministeriet

Departementet

Højbro Plads 4

1200 København K

Tlf. 33 92 76 00

Fax 33 32 22 27

Telex 42230 milmin dk

E-post (X-400): I=mem; S=Miljoe-og-Energiministeriet;O=Miljoe-og-Energiministeriet;OU1=mem;P=sdn;
A=dk400;C=dk;

E-post (Internet): mem@mem.dk

Kommissionen udsendte i marts 2000 Grønbog om handel med emissioner af drivhusgasser inden for Den Europæiske Union. Danmark takker for Kommissionens initiativ, der er et godt udgangspunkt for de videre drøftelser af anvendelsen af emissionshandel i Fællesskabet.

Kommissionen efterlyser holdninger og reaktioner til grønbogen og de spørgsmål, som rejses heri. Danmark tager imod Kommissionens opfordring og vil hermed give sine bemærkninger.

Danmark ser med stor bekymring på udledningen af drivhusgasser og truslen om klimaforandringer og har under hensyn til forsigtighedsprincippet påtaget os vores ansvar nationalt såvel som internationalt.

Danmark ser med stor bekymring på udledningen af drivhusgasser og truslen om klimaforandringer og har under hensyn til forsigtighedsprincippet påtaget os vores ansvar nationalt såvel som internationalt.

Danmark finder at brugen af økonomiske virkemidler, herunder afgifter og emissionshandel, har meget stor betydning for Fællesskabets indsats med hensyn til at begrænse og reducere udledningen af drivhusgasser. Danmark har i en årrække anvendt energi- og CO₂-afgifter som et centralt element i den nationale klimapolitik, og Danmark har på EU-niveau været kraftig fortalende for brugen af afgifter i Fællesskabet.

Danmark besluttede i 1999 at indføre omsættelige CO₂-kvoter på elproduktion. Sammen med de andre nordiske lande undersøger Danmark også muligheden for at etablere et tidligt system for emissionshandel i Norden, som i sammenhæng med et samarbejde om Joint Implementation i Østersøregionen kunne være et vigtigt bidrag i udviklingen og afprøvningen af Kyoto-mekanismerne.

Danmark finder lige som Kommissionen, at et handelssystem for drivhusgasemissioner giver mulighed for en økonomisk effektiv indsats samtidig med, at der sættes faste rammer for det samlede miljømæssige resultat. Danmark støtter Kommissionens opfattelse af, at handel med emissioner inden for EU og mellem EU og resten af den industrialiserede verden vil være et vigtigt element i Fællesskabets strategi til gennemførelse af Kyoto-protokollen . Endvidere støtter Danmark Kommissionens holdning om, at aktørerne skal tilskyndes til at finde den billigste metode til at opnå en given

emissionsreduktion. Jo mere omfattende et system bliver, desto større bliver udsvingene mellem de enkelte selskabers overholdelsesomkostninger, og jo større bliver potentialet for at sænke de samlede omkostninger.

Danmark er enig i, at der vil være betydelige fordele ved at starte tidligt op med et handelssystem inden for Fællesskabet og gradvist udvikle systemet frem mod Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode i 2008 til 2012. Selv om princippet og mekanismen er kendt fra en række andre sammenhænge, vil man på klimaområdet betræde ny grund. Der er derfor al mulig grund til gå forsigtigt frem ved at starte med et begrænset system og omfattende få og veldefinerede typer af kilder.

Et tidligt handelssystem med et afgrænset omfang vil bidrage til at samle værdifulde praktiske erfaringer inden Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode og dermed forberede Europa til at deltage i et evt. internationalt system for emissionshandel. Det vil også bidrage til, at systemet fra starten har en høj grad af troværdighed og gennemsigtighed, hvilket er af afgørende betydning for et velfungerende og effektivt marked.

Danmark finder derfor, at det er fornuftigt at tage udgangspunkt i et begrænset system omfattende store stationære kilder til CO₂-udledning, dvs. inden for energisektoren og industrien. Særlig liberaliseringen af elsektoren i EU nødvendiggør en fælles eller harmoniseret regulering af sektorens CO₂-udledning, således at øget konkurrence og handel med elektricitet bidrager til såvel økonomisk som miljømæssig effektivitet. Det vil dog være nødvendigt nøje at overveje og imødegå mulige bivirkninger, for eksempel at det ikke bliver mindre attraktivt at tilslutte nye varmebrugere til et kraftvarmesystem.

Det er som udgangspunkt dansk holdning, at yderligere kilder i de enkelte Medlemsstater vil kunne omfattes af en ordning for emissionshandel. Det vil dog være nødvendigt at sikre, at dette ikke reducerer systemets troværdighed og gennemsigtighed. Der må således især i et tidligt system lægges vægt på målbarhed og krav til overvågning og verifikation.

Danmark lægger vægt på, at Kyoto-mekanismerne anvendes som et supplement til nationale politikker og virkemidler. Emissionshandel kan således bidrage til at opfylde en del af forpligtelserne under Kyoto-protokollen i perioden 2008 til 2012.

EU er - udover medlemsstaterne - part til Kyoto-protokollen og derfor betragter grønbogen et EU-internt system for handel med emissioner som et "nationalt" virkemiddel. Det er som udgangspunkt dansk holdning, at alt handel med emissioner af drivhusgasser mellem parter til Kyoto-protokollen og herunder også mellem medlemsstaterne i EU skal være et supplement til øvrige politikker og virkemidler. Det er nødvendigt, at vi med etablering af et system i Fællesskabet bidrager til og ikke svækker incitamentet til udvikling af teknologier og produkter med lav klimapåvirkning.

I særdeleshed må en eventuel tilknytning til et internationalt marked omfattende andre parter til protokollen udformes under hensyn til de internationale regler, som måtte blive vedtaget, og under hensyn til, at hovedparten af indsatsen fortsat sker internt i Fællesskabet.

Danmark lægger vægt på funktionen af det indre marked. Det er derfor vigtigt, at et handelssystem for drivhusgasser ikke skaber handelshindringer og konkurrenceforvridninger, som ikke kan håndteres inden for traktatens bestemmelser.

En fælles ordning for handel med emissioner i Fællesskabet vil naturligvis være den bedste sikring mod sådanne markedspåvirkninger ved at skabe ens betingelser overalt i Fællesskabet. Samtidig forringes imidlertid Medlemsstaternes mulighed for at tilpasse systemet til nationale forhold og sikre ordningens miljømæssige effekt og dermed bidrag til opfyldelse af Kyoto-forpligtelsen. En ordning i Fællesskabet baseret på koordinerede systemer inden for fælles overordnede rammer vil måske kunne bidrage med større miljømæssig effekt og samtidig sikre en højere grad af transparens i forhold til andre typer af regulering. Såfremt en tilstrækkelig effekt vil kunne opnås vil Danmark dog kunne støtte, at der etableres en fælles ordning med ens betingelser overalt i Fællesskabet.

Medlemsstaternes gensidige afhængighed i opfyldelsen af Kyoto-forpligtelsen gennem aftalen om byrdefordeling peger på, at den samlede mængde tilladelser i de enkelte Medlemsstater må aftales på fællesskabsniveau. Risikoen for, at der bringes såkaldt varm luft ind i systemet, vil hermed også kunne mindskes. Det er dog vigtigt, at Medlemsstaterne ikke hindres i at sikre et højere niveau for miljøbeskyttelse. Dette kan for eksempel sikres ved, at der på Fællesskabsniveau aftales maksimumsniveauer for tildelingen.

Danmark finder, at princippet om, at forureneren betaler, bør tilstræbes. Udgangspunktet må derfor være, at Medlemsstaterne auktionerer emissionstilladelserne bort til de enkelte virksomheder. Tildeling gennem auktion må i særdeleshed tilstræbes, når virksomheder uden for EU også er omfattet af emissionshandel. Danmark vil derfor kunne støtte tildeling gennem auktionering. Mulighederne for at tilbageføre provenuet fra auktioner og derved mindske en eventuel påvirkning af konkurrenceevne kan ligeledes indgå i overvejelserne af metode for tildeling af tilladelser.

I det danske system for CO₂-kvoter på elproduktion er tildeling gennem grandfathering anvendt, idet tilsvarende emissionsbegrænsende foranstaltninger endnu ikke anvendes i andre lande. I tilfælde af at grandfathering anvendes i en ordning på Fællesskabsniveau, finder Danmark ikke, at der som udgangspunkt er behov for en fælles aftale om måden for tildelingen af tilladelser til selskaber. Tildelingen af tilladelser må som udgangspunkt betragtes som mere transparent og

sammenlignelig på tværs af Medlemsstater end andre former for regulering. Udgangspunktet for at håndtere eventuelle spørgsmål om ulige konkurrencevilkår under reglerne for statsstøtte bør derfor også være bedre.

Danmark er enig i, at der skal være en balance i indsatsen gennem emissionshandel på den ene side og politikker og foranstaltninger rettet mod sektorer, som ikke handler med emissioner, på den anden. Navnlig skal der sikres et fornuftigt samspil til brugen afgifter, således at de to instrumenter supplerer og understøtter hinanden. Målsætningen må være, at indsatsen tilrettelægges omkostningseffektivt, ikke kun blandt sektorer omfattet af emissionshandel, men også i forhold til øvrige sektorer.

Danmark lægger vægt på, at et system for emissionshandel i Fællesskabet tager udgangspunkt i absolutte mål frem for relative mål baseret på emissioner pr. produceret enhed. Fra dansk side lægges der vægt på, at en ordning bidrager til og hjælper Medlemsstaterne til at opfylde Kyoto-forpligtelsen. Det er derfor væsentligt, at den miljømæssige effektivitet og sikkerheden ved det miljømæssige resultat er i højsæde.

Det er uomtvisteligt, at effektiviteten og troværdigheden af et system for emissionshandel hænger snævert sammen med regler vedrørende overholdelse. Det er væsentligt, at overvågning og håndhævelse tilrettelægges på et niveau og inden for tidsmæssige rammer, der så vidt muligt minimerer incitamentet til misligholdelse. Medlemsstaterne vil som ansvarlige for deres respektive bidrag til aftalen om byrdefordeling have et naturligt incitament til at sikre overvågning og håndhævelse i forhold til virksomheder, som indgår i emissionshandel. Af hensyn til funktionen og troværdigheden af et system for emissionshandel i Fællesskabet vil der utvivlsomt være behov for fælles regler eller retningslinier blandt andet i forhold til fastsættelse af minimumsbøder.